

Concluziile reclamantei

Reclamanta solicită Curții:

constatarea faptului că Republica Federală Germania și-a încălcat obligațiile care îi revin în temeiul Directivei 2006/40/CE ⁽¹⁾ (Directiva privind sistemele de climatizare) și al Directivei 2007/46/CE ⁽²⁾ (Directiva-cadru), prin aceea că:

- a omis să ia măsurile necesare pentru a restabili conformitatea vehiculelor de tip 246, 176 și 117 cu tipurile omologate (articolele 12 și 30 din directiva-cadru);
- nu a luat măsurile necesare pentru executarea sancțiunilor (articolul 46 coroborat cu articolele 5 și 18 din directiva-cadru);
- la data de 17 mai 2013 la cererea formulată de Daimler AG a admis o extindere a tipului de vehicul omologat 245G la vehicule pentru care s-a acordat o altă omologare de tip și cărora le erau aplicabile noile condiții prevăzute de Directiva privind sistemele de climatizare, eludând astfel această directivă.

obligarea Republicii Federale Germania la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Potrivit articolului 12 și anexei X din directiva-cadru, statele membre trebuie să adopte toate măsurile necesare pentru a garanta conformitatea producției vehiculelor cu tipul omologat. De asemenea, potrivit articolului 30 din directiva-cadru, trebuie adoptate măsurile necesare pentru a se asigura că noile vehicule care nu sunt conforme sunt aduse în conformitate cu tipul omologat. Producția și noile vehicule de anumite tipuri ale Daimler AG nu sunt conforme cu tipurile omologate, întrucât folosesc un anumit mijloc de răcire. Autoritățile germane nu ar fi adoptat măsurile necesare pentru a restabili conformitatea acestora, în contradicție cu articolele 12 și 30 din directiva-cadru.

În plus, autoritățile germane ar fi încălcat articolul 46 din directiva-cadru, prin faptul că nu au luat nicio sancțiune împotriva încălcărilor de către Daimler AG a articolului 5 alineatul (1) și a articolului 18 din directiva-cadru.

În sfârșit, autoritățile germane ar fi eludat Directiva privind sistemele de climatizare extinzând în mod nepermis un tip vechi de vehicule la tipurile de vehicule menționate mai sus.

⁽¹⁾ Directiva 2006/40/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 mai 2006 privind emisiile provenite de la sistemele de climatizare ale autovehiculelor și de modificare a Directivei 70/156/CEE a Consiliului (JO 2006, L 161, p. 12, Ediție specială, 15/vol. 16 p.84)

⁽²⁾ Directiva 2007/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007 de stabilire a unui cadru pentru omologarea autovehiculelor și remorcilor acestora, precum și a sistemelor, componentelor și unităților tehnice separate destinate vehiculelor respective (Directivă-cadru) (JO 2007 L 263, p. 1)

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Vestre Landsret (Danemarca) la 30 decembrie 2016 – BEI
ApS/Skatteministeriet**

(Cauza C-682/16)

(2017/C 070/19)

Limba de procedură: daneza

Instanța de trimitere

Vestre Landsret

Părțile din procedura principală

Reclamantă: BEI ApS

Pârât: Skatteministeriet

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2003/49/CE ⁽¹⁾ coroborat cu articolul 1 alineatul (4) din cuprinsul său trebuie să fie interpretat în sensul că o societate stabilită într-un stat membru care este vizată de articolul 3 din directivă și care, în împrejurări cum sunt cele din prezenta cauză, primește dobânzi din partea unei filiale din alt stat membru este „beneficiara” acestei dobânzi în sensul directivei?
  - 1.1. Noțiunea „beneficiar” de la articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2003/49/CE coroborat cu articolul 1 alineatul (4) din cuprinsul său trebuie să fie interpretată în concordanță cu noțiunea corespunzătoare de la articolul 11 din Modelul de convenție fiscală din 1977 al OCDE?
  - 1.2. În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea 1.1, noțiunea trebuie să fie interpretată doar din perspectiva comentariului la articolul 11 din modelul de convenție fiscală al OCDE (punctul 8) sau pot fi integrate în interpretare comentariile ulterioare, inclusiv completările aduse în 2003 referitoare la „societățile-conductă” (punctul 8.1, în prezent punctul 10.1) și completările aduse în 2014 referitoare la „obligațiile legale sau contractuale” (punctul 10.2)?
  - 1.3. Dacă pot fi integrate în interpretare Comentariile din 2003, trebuie să fi existat efectiv, ca o condiție pentru a considera că o societate nu este un „beneficiar” în sensul Directivei 2003/49/CE, o direcționare de fonduri către aceste persoane care sunt considerate de statul în care este rezident plătitorul dobânzii ca fiind „beneficiarii” dobânzii în cauză și – în cazul unui răspuns afirmativ – transferul efectiv trebuie să aibă loc, ca o condiție suplimentară, la un moment apropiat de plata dobânzilor și/sau să aibă loc ca plată a unor dobânzi?
    - 1.3.1. Care este în acest context relevanța aspectului dacă se utilizează capital social pentru credit, dacă dobânzile în cauză sunt incluse în suma pentru care sunt plătite (sunt „capitalizate”), dacă beneficiarul dobânzilor a plătit impozit pentru dobânzile primite statului în care își are reședința plătitorul dobânzilor, dacă beneficiarul dobânzilor a efectuat ulterior un transfer în cadrul grupului către societatea-mamă rezidentă în același stat în vederea ajustării câștigurilor în scopuri fiscale potrivit normelor care prevalează în statul respectiv, dacă dobânzile în cauză sunt convertite ulterior în capital social în societatea debitoare și dacă beneficiarul dobânzilor a avut obligația contractuală sau legală de a transfera dobânzile către o altă persoană?
  - 1.4. Ce relevanță are pentru aprecierea privind aspectul dacă beneficiarul dobânzilor trebuie să fie considerat ca fiind un „beneficiar” în sensul directivei faptul că instanța de trimitere, în urma analizării împrejurărilor cauzei, concluzionează că beneficiarul – fără să fi fost obligat în mod legal sau contractual să transfere dobânzile primite către o altă persoană – nu a avut dreptul „deplin” „de uz și de folosință” a dobânzilor astfel cum este menționat în Comentariile din 2014 referitoare la Modelul de convenție fiscală din 1977
- 2) Pentru invocarea de către un stat membru a articolului 5 alineatul (1) din directivă privind aplicarea dispozițiilor naționale pentru prevenirea fraudelor sau a abuzurilor ori a articolului 5 alineatul (2) din directivă, este necesar ca statul membru în cauză să fi adoptat o dispoziție internă specială de punere în aplicare a articolului 5 din directivă sau ca dreptul național să conțină dispoziții generale ori principii referitoare la fraude, abuzuri sau evaziune fiscală care pot fi interpretate în conformitate cu articolul 5?
  - 2.1. În cazul unui răspuns afirmativ la a doua întrebare, articolul 2 alineatul (2) litera (d) din Legea privind impozitul pe profit, care prevede că obligațiile fiscale limitate pentru veniturile din dobânzi nu includ „dobânzile scutite de impozit [...] în temeiul Directivei 2003/49/CE privind sistemul comun de impozitare, aplicabil plăților de dobânzi și de redevențe efectuate între societăți asociate din state membre diferite”, poate fi considerat ca fiind o dispoziție națională specială în sensul articolului 5 din directivă/

- 3) O dispoziție dintr-o convenție privind dubla impunere încheiată între două state membre și întocmită în conformitate cu Modelul de convenție fiscală al OCDE, potrivit căreia impozitarea dobânzilor este condiționată de aspectul dacă persoana care primește dobânzile este considerată ca fiind beneficiarul dobânzilor, constituie o dispoziție împotriva abuzurilor întemeiată pe convenții care este vizată de articolul 5 din directivă?
- 4) Un stat membru care nu dorește să recunoască faptul că o societate dintr-un alt stat membru este beneficiarul dobânzilor și susține că societatea din celălalt stat membru este o așa-zisă societate-conductă artificială este obligat în conformitate cu Directiva 2003/49/CE sau cu articolul 10 CE să precizeze pe cine consideră ca fiind beneficiarul în acest caz?

⁽¹⁾ Directiva 2003/49/CE a Consiliului din 3 iunie 2003 privind sistemul comun de impozitare, aplicabil plăților de dobânzi și de redevențe efectuate între societăți asociate din state membre diferite (JO2003, L 157, p. 49, Ediție specială, 09/vol. 2, p. 75).